

Kazincbarcikai Járásbíróság		2.
Az ügy száma.: P. 21.293/2014		
Érkezett: 2017 FEBR 07		
Pid.:	Meil.:	db
Érk. módja: postán /gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon/ hivatali kézbesítéssel / hivatali kapu/ aláírás:		

Tisztelt Alkotmánybíróság!

alkotmányjogi

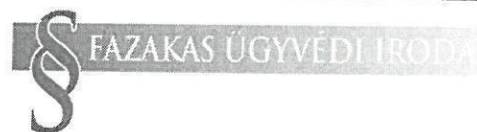
panasza

Holló Sándorné

[redacted] szám alatti
lakosnak

képviselőtében:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/536 -0 /2017	
Érkezett: 2017 FEBR 14.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 5+3 db	<i>ju</i>

Dr. Fazakas Zoltán József ügyvéd

1137 Budapest, Budai Nagy Antal utca 3.
I. emelet 1.

Telefon: +36-1-320-5519

Fax: +36-1-239-1855

e-mail: fazakas.zoltan@gbk.hu

FAZAKAS ÜGYVÉDI IRODA
Dr. Fazakas Zoltán József
Irodavezető ügyvéd
1137 Budapest, Budai Nagy Antal u. 3. I/1
Adószám: 18210682-2-41

a

[redacted]
[redacted]

telperesek

képviselőtükbén:

Dr. Palásti Péter

3530 Miskolc, Arany János utca 31. földszint 3. szám
alatti ügyvéd

által haláleseti kedvezményezett- jelölés nem
léteének, érvénytelenségének megállapítása és
10.200.341,-Ft és járulékai érvényesítése iránti a
Kazincbarcikai Járásbíróság előtt folyamatban
volt 3.P.21.293/2014. számú perben hozott 14.
számú ítélet ellen

a Miskolci Törvényszék 1.Pf.21.356/2015/8.
számú jogerős ítélet felülvizsgálata iránti

a Kúria Pfv.I.20.131/2016. számú felülvizsgálati
eljárásban hozott 5. számú ítélete ellen!

Budapest, 2017. február 06.

Alkotmánybíróság
a Kazincbarcikai Járásbíróság útján

Tárgy: alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Holló Sándorné [REDACTED] szám alatti lakos meghatalmazott jogi képviselőm (Fazakas Ügyvédi Iroda-1137 Budapest, Budai Nagy Antal utca 3. I. emelet 1.- ügyintézőként eljár dr. Fazakas Zoltán József irodavezető ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjesztek elő a Kúra Pfv.I.20.131/2016. számú ítélete (a továbbiakban: ítélet) ellen, amelyet 2017. január 26- án kézbesítettek jogi képviselőm részére, mivel az sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés második mondata az alapvető jogom érvényesülését és annak korlátozásának törvényben meghatározott elvárását, XIII. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogomat, az Alaptörvény XXIV. cikkében foglalt részrehajlás nélküli, tisztességes eljáráshoz való alapjogomat.

Az ítélet egyebekben sérti az Alaptörvény visszaható hatály tilalmát is magában foglaló jogállamiság követelményét, azaz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, valamint az ítélet sérti az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a panaszolt ítélet alaptörvény-ellenességét és a döntést semmisítse meg.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot arra is, hogy élve az Abtv. 43. § (4) bekezdésében foglalt felhatalmazásával, állapítsa meg a Kazincbarcikai Járásbíróság 3.P.21.293/2014/14. számú ítéletének, mint elsőfokú ítélet (a továbbiakban: elsőfokú ítélet) alaptörvény-ellenességét is, és semmisítse meg azt is és e körben állapítsa meg az Abtv. 43. § (3) bekezdésében foglaltak szerint, hogy a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban miként kell eljárni. A Miskolci Törvényszék 1.Pf.21.356/2015/8. számú ítélete (a továbbiakban: másodfokú ítélet) szintén csatolásra kerül.

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezését, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlését (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja) az alábbiak szerint jelölöm meg:

Kúra Pfv.I.20.131/2016. számú ítélete, amelyet a jogi képviselőm 2017. január 26-án vett át.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezését az alábbiakban jelölöm meg:

a) Az ítélet sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés második mondatában foglalt, az alapvető jogom érvényesülését és annak korlátozásának törvényben meghatározottsága elvárását és az Alaptörvény XIII. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot, azaz a tulajdonjoghoz való jogom sérül.

b) Az ítélet sérti az Alaptörvény XXIV. cikkében foglalt részrehajlás nélküli, tisztességes eljáráshoz való alapjogot, illetve sérti az Alaptörvény visszaható hatály tilalmát is magában foglaló jogállamiság követelményét, azaz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, valamint az ítélet sérti az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Abtv. 29. § szerint az Alkotmánybíróság (AB) az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Panaszom mindkét– vagylagosan meghatározott –feltételnek megfelelő álláspontom szerint.

3. A közvetlen érintettség kifejtését (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések) az alábbiakban foglalom össze:

_____ szám alatti I. rendű felperes és _____ szám alatti II. rendű felperes által haláleseti kedvezményezett- jelölés nem létének, érvénytelenségének megállapítása és 10.200.341,-Ft és járulékai érvényesítése iránti a _____

_____ I. rendű alperes ellen és II. rendű alperesként ellenem indított a Kazincbarcikai Járásírószág előtt 3.P.21.293/2014. ügyszámú pert, amely perben kényszerű pertársként vettem részt. Az elsőfokú ítélet a felperesek keresetének helyt adott, amelyet a másodfokú ítélet megváltoztatott mind jogilag, mind ténybelileg megalapozott ítéletével, de végső soron a Kúria alaptörvény ellenes ítéletével az elsőfokú ítélet hatályban tartásával, olyan jogszabályok számonkérésével, amely jogszabályok nem voltak a jogi tények bekövetkeztekor hatályban, bizonyítási indítványaim mellőzésével végső soron a kedvezményezett jelölésből fakadó tulajdonjogomtól fosztottak meg nem törvényben meghatározott feltételek szerint.

A felperesek keresetének az volt a lényege, hogy néhai ██████████ örökhagyó, (aki a felpereseket végrendeleti örökösnek nevezte végrendeleteiben) egyes takarékbetétkönyveiben I. rendű felperest, míg más takarékbetétkönyvekben engem nevezett kedvezményezettnek. Ezen más takarékbetétkönyvek kedvezményezett jelöléseit támadták felperesek elérni kívánva azt, hogy ezáltal az ott elhelyezett összegek, amelyek kedvezményezettje én vagyok a hagyatékba kerülve az ő tulajdonukba menjen át.

Az örökhagyóval több évtizedes baráti kapcsolatban álltam, amely baráti kapcsolatnak különös tartalmat adott, hogy az örökhagyó mindennapi életét jómagam és családom könnyítette meg mindaddig az ideig, amíg felperesekkel kapcsolatba nem került. Ez a tény azonban a baráti kapcsolaton nem változtatott, az örökhagyó mindennapjait jómagam és családom változatlanul figyelemmel követtük, ahol lehetett segítettünk és természetesen a kórházi ápolás során is mindent megtettünk annak érdekében, hogy barátságunkhoz méltó módon lehessünk az utolsó időkben is együtt. Ezen tényeknek azért is van különösen nagy jelentősége, mert egyértelművé tesz, hogy a perrel nem érintett takarékbetétkönyv, amelynek kedvezményezettje egyébként I. rendű felperes volt, időben elkülönül a perrel érintett takarékbetétkönyvektől, azaz a néhai örökhagyó szándéka a perrel érintett takarékbetétkönyvekkel teljeséggel más volt, mint amit felperesek állítanak. **Megállapítható ugyanis e körben az, hogy a felperesi oldal színrelépéséig a néhai örökhagyó akarata az volt, hogy a felperesekkel kialakított kapcsolatot megelőzően tett vagyoni jogi rendelkezések más megítélés alá essenek.**

Az örökhagyóval fennálló baráti kapcsolat és bizalom, szeretet jeleként és alapján nevezett meg az örökhagyó az 1990. június 05. napján a ██████████ számú takarékbetétkönyvben kedvezményezettként, valamint 1995. január 24-én a ██████████ számú takarékbetétkönyvben kedvezményezettként. Ezen betétkönyvek vonatkozásában a pénzmosás megakadályozásáról szóló törvény hatálybalépése miatt újabb rendelkezést kellett az örökhagyónak tenni, illetve a betételhelyezőt be kellett azonosítani a jogszabályi előírásnak megfelelően 2002-től. Következésképpen az örökhagyónak legkésőbb ebben az időpontban fizikailag is a kezébe kellett venni ezeket a betétkönyveket, azokkal az ügyintézési helyre el kellett mennie és ott a nyilatkozatokat, illetve a beazonosítást el kellett végeznie, aminek a kedvezményezettre is ki kellett a jogszabály szerint terjednie. Ha máskor nem, de ekkor mindenképp látnia kellett a betétkönyveken és a névlapokon is a kedvezményezett jelölését és annak személyét. Ezen tényeknek a jogi érvelés szerint van különös relevanciája, különösen a kedvezményezett jelölés érvényessége tekintetében.

Az örökhagyó többször helyezett el meghatározott összegeket takarékbetétként, az elsőt még 1990-ben, a másodikat 1995-ben, a harmadikat 2006-ban. A takarékbetétkönyvek tartósan és huzamos ideig voltak birtokában, így azok tartalmát volt ideje tanulmányozni, megismerni, azokban történt forgalmazás. A csatolt okiratokból az is látható volt, hogy két takarékbetét vonatkozásában újból rendelkezést kellett tennie, azok egyértelműen újból kezébe kerültek, mégis, sem ekkor, sem később a takarékbetétek és névlapok, egyéb kiállított okiratok tartalmát nem kifogásolta, a kedvezményezetttről történő rendelkezést fenntartotta, magatartásával kifejezetten megerősítette.

Az örökgyó kórházba kerülésekor, tehát még az örökgyó életében találták meg felperesek az engem, mint haláleseti kedvezményezettet is tartalmazó, a per tárgyát képező fentiekben részletezett takarékbetétkönyveket. Mikor meglátogattam az örökgyót a kórházban, összetalálkoztam a felperesekkel, akik felszólítottak, hogy vegyem fel a takarékbetétkönyvekben elhelyezett összeget. Ezt a felszólítást nem teljesítettem, mert bár forgalmazás esetére is meg voltam jelölve kedvezményezettként, az örökgyó a kórházban felperesek előtt jelentette ki, hogy ezt az összeget nekem, illetve ebből az összegből egy jelentős részt az egyháznak szán, azaz gyakorlatilag megtiltotta a felszólítás teljesítését.

Ezen ténynek azért van különös jelentősége, mert az örökgyó életében a tárgyi betétkönyvek halálesetére szóló kedvezményezett jelölését megváltoztathatta volna, vagy végrendeletét módosíthatta volna, azaz a takarékbetétkönyveket hagyatékába vonhatta volna, de nem tette meg, mert szándéka az volt, hogy ezen elhelyezett összeget akarata szerint én vegyem fel, illetve ebből az egyház részére is teljesítsek juttatást. Ez a tény pedig egyértelműen bizonyítja, hogy a per tárgyát képező takarékbetéteket, illetve az azokban elhelyezett összegeket nem a felperesnek szánta, azok nem képezik a hagyatékának a részét, azaz e körben engem tulajdonjoggal ruházott fel.

Megjegyzem e körben, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: **Be.**) 155. § (3) bekezdése szerint a lefolytatott bizonyítás eredményeképpen, mint alaposnak látszó igényt bejelentett személynek, az Ózdi Járásbíróság a takarékbetétkönyveket részemre kiadni rendelte. Egyebekben előadom, hogy a Be. 6. §-a, illetve 63/A. §-a szerint a büntetőeljárás során eljáró hatóságok nem kezdeményeztek semmilyen egyéb eljárást a takarékbetétkönyvekkel kapcsolatban, különösen a felügyeleti szervek eljárását az érvényesség kérdésében, így e körben is alappal feltételezhettem, hogy tulajdonos vagyok. A fentiekén túl, I. r. alperes, mint a munkáltatóm, illetve mint szoros állami felügyelet és ellenőrzés alatt lévő pénzintézet soha sem kezdeményezett a per tárgyává tett takarékbetétek vonatkozásában, vagy más okból velem szemben eljárást, sőt maga is kérte a felperesi kereset elutasítását, egyben megerősítve azt, hogy a perbeli takarékbetétek elhelyezésekor jogszabálysértés, vagy szabálytalanság nem történt. A takarékbetétek esetében soha, semmilyen hatósági, vagy felügyeleti intézkedés, ellenőrzés nem állapított meg szabálytalanságot, jogszabálysértést, következésképpen a kedvezményezett jelölés érvényességéhez nem férhetett kétség.

Fentiekkel összhangban tehát továbbra is fenntartottam, hogy a néhai örökgyó akarata az volt, hogy a felperesekkel kialakított kapcsolatot megelőzően tett vagyoni jogi rendelkezések érintetlenek maradjanak, így e takarékbetétkönyvek tekintetében a haláleseti kedvezményezettként tulajdont szerezsek. Az örökgyó életében a tárgyi betétkönyvek halálesetére szóló kedvezményezett jelölését megváltoztathatta volna, ezt személyesen is elő kívántam segíteni, azaz a takarékbetétkönyveket hagyatékába vonhatta volna az örökgyó, de nem tette meg, mert szándéka az volt, hogy ezen elhelyezett összeget akarata szerint én szerezzem meg.

██████████ 2013. november 06-án hunyt el. Ezt megelőzően magánvégrendeletet tett 2013. július 04-én, majd a biztonság kedvéért, egy hónappal később, helyett inkább 2013. augusztus

07-én közzérendeleletet tett Ózdon, melyben ingó és ingatlan vagyonát felperesekre hagyta. A végrendelet tanúsága szerint, vagyona értékét megjelölni nem tudta, bár a birtokában lévő takarékbetétkönyvekről nyilvánvalóan tudott, azonban ezeket meg sem említette. Azzal, hogy [REDACTED] kedvezményezettnek jelölt meg a takarékbetétek vonatkozásában mind életében, mind halála esetére, illetve egy takarékbetétkönyv esetében I. rendű felperest még életében rendelkezett vagyonának egy részéről. Ezen jognyilatkozataival, a töretlen bírói gyakorlat szerint, kivonta ezen a pénzüsszegeket a hagyatékából, amely bírói gyakorlat ellenére az ítélet ezzel ellentétes következtetést tartalmaz. Mindemellett, a töretlen bírói gyakorlat e jogi aktusra kedvezményezett vonatkozásában úgy tekint, mint ajándékozásra az alábbiakban kifejtettek szerint illetve a BH 1978/120, Bírósági Döntések Tára 2006. 71. jogeset Szegedi Ítéltábla Pf.III 20 214/2004. döntések szerint.

Az elsőfokú ítélet felperesek keresetének helyt adott, megállapítva, hogy nem léteznek halál esetére szóló kedvezményezett jelölést, noha az elsőfokú eljárásban is kértem, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 190. § (2) bekezdése alapján kötelezze a bíróság I. rendű alperest egyrészt olyan takarékbetétkönyvek csatolására, amely takarékbetétkönyveket az én közreműködésemmel állított ki és a perbeli takarékbetétkönyvekkel azonos nyilatkozatokat tartalmaz továbbá olyan nyilatkozatát I. rendű alperesnek, hogy az így kiállított takarékbetétkönyvek tekintetében teljesített-e a betéteseknek, illetve a betétes rendelkezései szerinti kedvezményezetteknek. E tényekből következik, hogy felperesek kizárólag egy takarékbetétkönyv esetében rendelkeztek jogosultsággal az örökhagyó akarata szerint, minden más esetben engem jelölt az örökhagyó kedvezményezettként, azaz szándéka szerint ezen takarékbetétkönyvek nem képezték és képezheték a hagyaték tárgyait, e körben részemre tulajdonjogot adott.

A Miskolci Törvényszék fellebbezésem folytán az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, rögzítve, hogy különös jelentősége van az örökhagyó tudatának, valamint annak, hogy 1990-ben és 1995-ben teljesen más volt a jogszabályi környezet, így a takarékbetétkönyvek esetében azok megnyitáskor hatályban lévő jogszabályok rendelkezéseiből kell kiindulni, valamint abból, hogy az örökhagyó akarata az én tulajdonlásom mellett állt.

E körben ki kell hangsúlyozni, hogy valamennyi takarékbetétkönyv egyebekben [REDACTED] örökhagyó birtokában volt, aki a kedvezményezett jelöléseket megtette, azok feljegyzése ellen soha, semmilyen módon nem tiltakozott, azokat nem támadta meg, azokról végrendelete felvételekor sem tett említést, márpedig a közzérendelelet megtételekor nyilvánvalóan tisztában volt a megfelelő jogi kioktatást követően arról, hogy mely tárgyak képezik a hagyatékot és mely tárgyak nem. Ki kell hangsúlyozni, hogy kedvezményezett jelölés a jogviszony fennállása alatt bármikor tehető. A Miskolci Törvényszék a perrel érintett valamennyi okiratot a tárgyaláson tüzetesen megvizsgálta rögzítve, hogy a bíróságnak a takarékbetétkönyvekben feltüntetett szövegből kellett kiindulnia. Az ott foglalt szöveg azonban egyértelmű, a személyem kedvezményezetti minőségét alapozza meg, elvégre egyértelműen rögzítésre kerültem, [REDACTED]

██████ a takarékbetétkönyvek tartalmával tisztában volt, az abban foglaltakat soha nem támadta meg, sőt, betételhelyezései során az abban foglaltakat megerősítette.

A Kúria felülvizsgálati eljárásban a Miskolci Törvényszék másodfokú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítélet rendelkezéseit fogadta el a következő pontban kifejtett alaptörvény ellenes döntésével.

4. Indokolás arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

a) Az ítélet sérti az Alaptörvény XIII. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését, elvégre tulajdonjogomtól való megfosztás nem törvényben meghatározott feltétel szerint következett be, az ítélet mind a 1989. évi 2. törvényerejű rendelet a takarékbetétről (a továbbiakban: **Takarékbetét tvr.**) 10. §-a, mint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: **Ptk.**) rendelkezéseitől eltérően olyan feltételt támasztott velem szemben, amely nincs törvényben előírva, illetve az ítélet nem vette figyelembe, hogy a takarékbetétkönyvben elhelyezett összeget kiveszi az örökhagyó hagyatékából és azt a kedvezményezettnek adja át tulajdonjogként. A Kúria ítéleti döntése ezen tulajdonjogtól foszt meg nem törvényes feltétel, mind korlátozás alapján.

Az ítélet (27) bekezdésében foglalt jogértelmezés alaptörvény ellenes mert törvényben nem szereplő feltételt rögzít a tulajdonjoghoz való érvényesüléshez, amikor kimondja, hogy a takarékbetétszerződések fogalmi eleme az okirati forma. A Ptk. 533. § (1) bekezdéséből, amely így szól: *„Takarékbetét-szerződés alapján a pénzüintézet köteles a betevőtől takarékbetétkönyv vagy más okmány ellenében pénzt átvenni és annak összegét a szerződés szerint visszafizetni.”* A Ptk. által szabályozott egyetlen szerződésnek sem fogalmi eleme a szerződés alaki követelménye, a szerződések fogalma minden esetben a felek főkötelezettségét tartalmazza.

Jelen esetben, a Ptk. 533. § (1) bekezdése alapján, a pénzüintézet fő kötelezettsége pénz átvétele és ennek ellenében betétkönyv, vagy más okmány átadása betevő részére amely kétséget kizáróan megvalósult, illetve a pénzösszeg szerződés szerinti visszafizetése.

Hangsúlyozandó e körben a Takarékbetét tvr. 1. § (1) bekezdésének 2001-től hatályos szövege szerint: „Takarékbetét: a hitelintézetnél takarékbetétkönyv, vagy más okirat ellenében elhelyezett pénzösszeg.” A fenti jogszabályokból tehát egyenesen következik, hogy sem a Ptk., sem a Takarékbetét tvr. nem tartalmaz alaki előírást a takarékbetét-szerződés vonatkozásában, hanem kizárólag a takarékbetétkönyv átadása a fő kötelezettség. Fentiek, illetve az állandó bírói gyakorlat szerint a számlabetétől az különbözteti meg a takarékbetétet, hogy a betételhelyezés mögött nincs bankszámla, a feleknek nem kell írásban szerződni, ilyen formán a pénz betétként történő átadásának nincs nyoma, így szükséges azt valamilyen módon igazolhatóvá tenni, ezért kell takarékbetétkönyvet, vagy más okiratot erről kiállítani.

A fentiekből tehát az következik, hogy a takarékbetétkönyvbe bejegyezhető és bejegyzendő adatok nem a szerződés tartalmi elemeit képezik, azaz a

takarékbetétkönyv nem maga a szerződés, hanem az egy a szerződés létrejöttét igazoló dokumentum.

A haláleseti kedvezményezett jelölése a fentiekből fakadóan, a jogszabály szerint, történhet szóban is. A takarékbetétkönyvbe egyebekben csak a kiállító pénzügyintézet, vagy képviselője tehetett bejegyzéseket garanciális okokból is (elvégre ha más is tehetne bejegyzéseket a pénzügyintézet kontrollja nélkül, ellenőrizhetetlenné válna a jogosultak köre és a kötelezettségek mértékei, összegei), azaz összességében a takarékbetétkönyvek csak a halál esetére szóló kedvezményezett adatait tartalmazhatják, magát a rendelkező nyilatkozatot nem, elvégre az szóbeli is lehet.

A Takarékbetét tvr. egyebekben meghatározza, hogy mit lehet és kell a takarékbetétkönyvben rögzíteni:

- az átvett pénzösszeget
- betétes, illetőleg a kedvezményezett családi és utónevét, stb.
- a takarékbetétbe történő befizetést, az abból történő kifizetést, a kamatjövőírást,
- fenntartás esetén a meghatározott feltételt.

A fentiekből tehát az következik, hogy a takarékbetétkönyvbe bejegyezhető és bejegyzendő adatok nem a szerződés tartalmi elemeit képezik, azaz a takarékbetétkönyv nem maga a szerződés, hanem megismételve a fentieket az egy a szerződés létrejöttét igazoló dokumentum. Mivel a takarékbetétkönyvbe egyebekben csak a kiállító pénzügyintézet tehet bejegyzéseket garanciális okokból a takarékbetétkönyvek csak a halál esetére szóló kedvezményezett adatait tartalmazhatják, magát a rendelkező nyilatkozatot nem. A Kúria ítéletének ezzel ellentétes értelmezése ugyanis oda vezet, hogy van egy bejegyzett kedvezményezett, de a tulajdonjogához nem férhet hozzá, ha nincs meg az írásbeli rendelkezési nyilatkozat, amelyet a betétes akár el is veszíthet...

A kedvezményezett jelölések tehát létezők, figyelemmel arra, hogy a Takarékbetétkönyv tvr. által megkívánt forma teljesült. A létezés kérdésköre tekintetében továbbá hangsúlyozzuk, hogy a kedvezményezett jelölés nem csak hogy létezik, hanem érvényes is, tekintettel arra, hogy I. rendű alperes az akkor irányadó, a pénzmosás megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 1994. évi XXIV. törvény, majd a későbbi azonos tárgyú törvények és a végrehajtásuk tárgyában kiadott 299/2001. (XII.27.) Kormányrendelet szerint mind a betétet, mind pedig a kedvezményezettet megfelelően azonosította. Azonosítás hiányában ugyanis sem a betétet, sem pedig a kedvezményezett jelölést I. rendű alperes nem fogadhatta volna el, a betét, mint a takarékbetét szerződés essentialis eleme hiányában pedig a per tárgyai nem is léteznének. **Alaptörvény ellenes tehát az ítélet azon álláspontja, amely azt a következtetést vonja le, hogy a takarékbetét-szerződés fogalmi eleme az okirati forma, ezért a kedvezményezett jelölés csakis a betétes írásbeli rendelkezésével történhet, ugyanis e körben egy törvényben előre meg nem határozott feltételt kér számon a felektől.** Ez ugyanis azt jelentené, hogy a betétes írásbeli megkereséssel kell élnen a pénzügyintézet felé, aki ezen írásbeli megkeresést kell bevezesse a takarékbetétkönyvbe. Az írásbeli megkeresés hiánya tehát a tulajdonjogot negligálja.

A Kúria által hivatkozott BH2006. 90. egy eseti döntés, mely egyrésztől nem bír kötelező erővel, másrészt olyan ügyben született, ahol a betétesnek bankszámlaszerződése volt és a bankszámla egyenlegét kellett a jogszabálynál fogva betétként, természetes személy esetén takarékbetétként kezelni. A bankszámlaszerződések esetében a külön jogszabály megkívánta és megkívánja az írásbeli formát, így a bankszámla-tulajdonos számlaszerződés tartalmát érintő nyilatkozatot csak írásban tehet, de ez nem takarékbetét.

Továbbra is **hangsúlyozni kívánom, hogy valamennyi takarékbetétkönyv az örökhagyó birtokában volt, aki az abban foglalt bejegyzéseket ismerte, azok ellen soha, semmilyen kifogást nem emelt, az azokba tett jognyilatkozatokat soha semmilyen módon, sem címzett, sem hallgatólagos nyilatkozatával nem támadta meg, azaz a Ptk. 235. § és 236. § (1)-(3) bekezdései szerint a kedvezményezett jelölést érvényesnek kell tekinteni.** Határozott jogi álláspontom szerint egyebekben, figyelemmel arra a tényre, hogy az örökhagyó a takarékbetétkönyvekben foglalt rendelkezéseket további betétösszegek elhelyezésével, valamint a jogszabályokban előírt adatszolgáltatással, ügyfél azonosítással is megerősítette, magatartása a Ptk. 236. § (4) bekezdése szerint értékelhető, azaz egyértelműen megállapítható a betételhelyező akarata és a kedvezményezett jelölése, tehát a formai kitételek is mind teljesültek.

A másodfokú ítélet indokolása e körben mindenben a jogszabályoknak megfelelő tehát, a bíróságnak a takarékbetétkönyvekben feltüntetett szövegből kellett kiindulnia. Az ott foglalt szöveg azonban egyértelmű, a kedvezményezetti minőségem és ezáltal tulajdonjogom alapozza meg, elvégre egyértelműen rögzítésre kerültem. Ki kell hangsúlyozni, hogy semmilyen visszaélés nem történt, a betétes a takarékbetétkönyvek tartalmával tisztában volt, az abban foglaltakat soha nem támadta meg, sőt, további betételhelyezései során az abban foglaltakat megerősítette. A történeti tények alapján világosan megállapítható a takarékbetétkönyvben foglalt kedvezményezett jelöléseket a betétes tette, azonban a takarékbetétkönyvbe bejegyzést ő nem tehetett, hanem kizárólag a pénzügyi dolgozó. Az írásbeliséghez és az okirati formához e körben kétség nem férhet. Ki kell hangsúlyozni, hogy sem a jogszabályok, sem pedig a belső szabályzatok nem írták elő kötelezően, hogy a betétesnek alá kell írnia a kedvezményezett jelöléseket. **A jogviszony essentialis eleme a takarékbetétkönyv, mint okirat átadása, azt a betétesnek nem kell aláírnia, ahogyan a kedvezményezett jelölést sem.**

Fentiekkel összhangban tehát továbbra is fenntartom, hogy a néhai örökhagyó akarata az volt, hogy a felperesekkel kialakított kapcsolatot megelőzően tett vagyoni jogi rendelkezések érintetlenek maradjanak. Azzal, hogy [REDACTED] kedvezményezettnek jelölte meg a takarékbetétek vonatkozásában mind életében, mind halála esetére I. rendű felperest és engem még életében rendelkezett vagyonának egy részéről. Ezen jognyilatkozataival, a töretlen bírói gyakorlat szerint, kivonta ezen a pénzügyi összegeket a hagyatékából, amely bírói gyakorlat ellenére az ítélet ezzel ellentétes következtetést tartalmaz.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1)-(2) bek.-e szerint: „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.” A tulajdonhoz való jog alapvető jog, az

Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján lényeges tartalmát tekintve még törvényhozási úton is korlátozhatatlan. Az alapjogi védelem az alkotmánybírói gyakorlat szerint kiterjed a már megszerzett tulajdonra és a tulajdonszerzés fennálló jogcímére is (36/1998. (IX.16.) AB határozat). Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „[a] szolgáltatásokat és a hozzájuk fűződő várományokat nem lehet sem alkotmányosan megfelelő indok nélkül, sem pedig egyik napról a másikra lényegesen megváltoztatni. (...) A várományok annál nagyobb védelmet élveznek, minél közelebb állnak a „beteljesedéshez”, vagyis a szolgáltatásra való alanyi jog megnyíltához. Jelen ügy tárgya tehát a tulajdonhoz való jogom sérelme, amely nem nyert a hazai jogszabályok által megkövetelt elismerést, holott minden jogszabályi előírásnak és követelménynek eleget téve, jóhiszeműen jártam el, törvényesen szerzetem tulajdont az örökhatályó halálával, de alaptörvény ellenes bírói ítélettel lehetetlen számomra, hogy a tulajdonhoz való jogom érvényesülhessen, azzal zavartalanul rendelkezhessem.

A Római Egyezményvel is biztosított (kihirdetve az 1993. évi XXXI. törvénnyel) felperesi jogok sérelme valósul meg amely jogvédelem kapcsán az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: Strassbourgi Bíróság) általános, állandó esetjogára is hivatkozom, amely kimondja, hogy minden jog korlátozásnak „legitim célt” kell szolgálnia, „jogszerűnek” kell lennie, és a jogkorlátozásnak az elérendő céllal arányban kell állnia, az eljárásnak kiszámíthatónak kell lennie. A Strassbourgi Bíróság állandó gyakorlata, hogy a „jogszerűség” fogalma az összes egyezményes jog tekintetében érvényesülő előírás (*Rekvényi v. Hungary, Grand Chamber judgment, no. 25390/04, 20 May 1999, § 59, Korbély v. Hungary, Grand Chamber judgment, no. 9174/02, § 70, 19 September 2008*). A jogszerűség fogalmába egyfelől beletartozik az, hogy a jogkorlátozásra formai szempontból a nemzeti jog előírásai szerint kerüljön sor. Másfelől, a jogkorlátozás alapjául szolgáló jogszabályra ún. tartalmi, illetőleg minőségi követelmények is vonatkoznak, mint: előreláthatóság és általánosságban véve az önkényességtől való mentesség (*Rekvényi, § 59*). A Bíróság gyakorlata értelmében (*Kovács v. Hungary (no. 19325/09, 20 December 2011)*) a hazai jog előírásaival ellentétes jogkorlátozás nem tekinthető olyannak, mint ami „törvényben meghatározott” (*Kovács, § 20*). A joggyakorlat szerint az Egyezmény „praktikus és hatékony”, nem pedig elméleti és illuzórikus jogokat kíván garantálni. A Strassbourgi Bíróság gyakorlata szerint felszín mögé kell hatolni és meg kell vizsgálnia a szóban forgó helyzet realitását, figyelembe véve az összes releváns körülményt, ideértve a felek magatartását az eljárás során. (lásd *Fener Rum Erkek Lisesi Vakfı v. Törökország, no. 34478/97, § 46, 9 January 2007*, és *Bistrović v. Horvátország, no. 25774/05, § 35, 31 May 2007*).

Belátható e körben, hogy amennyiben 1990-ben és 1995-ben a hatályos jogszabályok szerint elhelyezett összegek tekintetében mind én, mind az örökhatályó bízunk abban, hogy azok tulajdonosa én leszek, akkor egy 2016-ban született, előre nem látható bírói értelmezése a jogszabálynak ezt a tulajdonjogi várományt teszi illúzióvá, ráadásul arra hivatkozva, hogy nem teljesül olyan okirati forma, amit egyetlen egy jogszabály sem írt elő, sőt a nyilatkozatokat mind a pénzügyintézet, mind a hatóságok, mind a betétes jóváhagyták, így Kúria ítéletének (29) bekezdése alaptörvény ellenes.

A Strassbourgi Bíróság tulajdon fogalmát kidolgozó gyakorlatának vizsgálatakor kimondta a *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium* (no. 17849/91, 20 November 1995) ügyben, hogy beleértendő a tulajdon fogalmába az olyan bizonyossággal várható tulajdonosi helyzet, amely csak valamely határozat hiányában nem öltött még a gyakorlatban testet (§ 29). Vagyis abban az esetben is szavatolni kell a jogvédelmet, amennyiben tulajdonjog valamilyen oknál fogva – pl. jelen esetben egy a jogszabály által soha nem követelt írásbeli betétesi rendelkező okirat hiányában – csonka maradt ugyan, de a kérelmező a nemzeti jogrendszer rendelkezései nyomán alappal bízhatott tulajdonjogának kiteljesedésében.

Jelen esetben a tulajdonhoz való jog korlátozása, teljes kiüresítése történt meg azzal bírósági eljárással, amely nem engedi, hogy a jogi tény keletkezésekor hatályos jogszabályok szerint a jogosan megjelölt kedvezményezett jelöléséből fakadó, a jogszabályi rendelkezésekben jóhiszeműen bízó, törvényesen szerzett tulajdona tulajdonjogot szerezzen. Mindebből az következik, hogy a jogszabály nem írt elő feltételt a tulajdonjog megszerzéséhez a betét elhelyezésekor és a kedvezményezett jelöléskor, a Kúria ítélete azonban igen. **A tulajdonhoz való jogom kiüresítését egyértelműen a téves alapokon folytatott felülvizsgálati eljárás okozta. Azaz hiába a jogszabály egyértelmű rendelkezése, a Kúria már az örökhagyó halálát követően kimondott ítélete mind az örökhagyó akaratát, mind pedig a jóhiszeműen megszerzett tulajdonomat illúziórikussá teszi.**

A jogszerűség fogalmába tehát egyfelől beletartozik az, hogy a jogkorlátozásra formai szempontból a nemzeti jog előírásai szerint kerüljön sor. Másfelől, a jogkorlátozás alapjául szolgáló jogszabályra un. tartalmi, illetőleg minőségi követelmények is vonatkoznak, mint: előreláthatóság és általánosságban véve az önkényességtől való mentesség (Rekvényi, § 59). A Bíróság gyakorlata értelmében (*Kovács v. Hungary* (no. 19325/09., 20 December 2011) a hazai jog előírásaival ellentétes jogkorlátozás nem tekinthető olyannak, mint ami „törvényben meghatározott” (*Kovács*, § 20). Azaz a törvényben nem szereplő okirati rendelkezés nem lehet törvényben meghatározott, azaz az jogellenes. **Jelen esetben tehát egy contra legem döntés álláspontom szerint önkényes jogalkalmazást jelentenek. Az ítélet nem volt előrelátható és nem is törvényben kellően meghatározott, önkényességtől mentes, amely a megfosztotta a betétest és a kedvezményezettet attól a jogtól, hogy a törvény előírásaiban bízva a kívánt eredményt elérjék, mert az kívánt eredmény a törvényben nem szereplő okirati rendelkezéstől függ.**

E körben külön is hivatkozom továbbá az Alkotmánybíróság határozataira, így pl. a 30/1994. (V. 20.) AB határozat megállapításaira, azaz Alkotmánybíróság általános érvénnyel megállapította, hogy a jogállam alapvető eleme a jogbiztonság, amely megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljességbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását. A jogi tény keletkezésekor hatályos jogszabályokkal szemben több mint tíz év elteltével, *ex tunc* hatállyal hatályba lépett jogszabályok szerint esetlegesen megkívánt nyilatkozat hiánya nem érv a jogbiztonsággal szemben, így azzal szemben, hogy a felek akaratától ellentétesen fosszák meg tulajdonától azt a személyt, akinek a tulajdonjogát

maga az örökgyó garántálta és amellyel kapcsolatban nem volt jogszabályi előírás külön okirati forma, e körben tehát az ítélet (31) pontja ellentétes mind az Alaptörvénnyel, mind a jogszabályokkal és tételesen a tulajdonjogtól való megfosztást eredményezi.

b) Az ítélet sérti az Alaptörvény XXIV. cikkében foglalt részrehajlás nélküli, tisztességes eljárásához való alapjogot, valamint sérti az Alaptörvény visszaható hatály tilalmát is magában foglaló jogállamiság követelményét, azaz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, valamint az ítélet sérti az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. **A tisztességes eljárásához való alapjogsérelem két oldalról valósul meg, egyrészt a bizonyítási indítványaimat egyetlen egy bírói fórum sem alkalmazta, noha e körben egyértelműen bizonyítást nyert volna, hogy ügyfelek tömegei jutottak hozzá ilyen jellegű kedvezményezett jelölések (szóbeli jelölés bevezetése a takarékbetétkönyvbe) alapján tulajdonjogukhoz, másrészt a Kúria ítélete az 1990-ben és 1994-ben elhelyezett takarékbetétkönyvekre nem a jogi tény keletkezésekor hatályos jogszabályokat alkalmazta, hanem 2005-től fennálló rendelkezéseket kért visszaható hatállyal számon.**

Maga a jogtudomány, illetve a 2010. évi CXXX. törvény a jogalkotásról 15. § (1) bekezdése szerint a jogszabályi rendelkezést - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra kell alkalmazni. Az Alaptörvény visszaható hatály tilalmát is magában foglaló jogállamiság követelményével (B) cikk (1) bekezdés, az ahhoz kapcsolódó alkotmánybírói gyakorlatl és a jogtudomány kifejecesedett álláspontjával összhangban megállapítható, hogy a személyek körülményeit hátrányosan érintő visszaható hatályú jogalkalmazás a jogbiztonságot sérti, a jogalanyok ugyanis nem tudják magatartásukat a jog előírásaihoz igazítani. Magyarán az örökgyó és én 1990-ben és 1995-ben nem tudhattam a 2005-ös szabályokról (megjegyezve azt, hogy a takarékbetét jogviszony, mint polgári jogi jogviszony tekintetében azok továbbra sem írták elő az írásbeli rendelkezést, de a pénzmosási szabályok, int közjogi jogviszony tekintetében közvetett hatást gyakoroltak), ahogyan nem tudhattunk arról sem, hogy ezek alapján a 15 és 10 évvel korábban tett jognyilatkozatok a kihirdetett jogszabályokkal szemben nem vezethetnek eredményre.

Az Alkotmánybíróóság az 57/1994. (XI. 17.) AB határozatában megállapította, hogy valamely jogszabály a visszaható hatály tilalmát sérti akkor is, ha a hatálybaléptetés nem visszaható hatállyal történt, de a jogszabály rendelkezéseit a jogszabály hatályba lépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell. (ABH 1994, 316, 324.) Az utólagosan a Kúria által megállapított érvényességi kellék, mint a tulajdonjoghoz való hozzáférés feltétele az örökgyó és én 1990-es és 1995-ös magatartására vonatkoztatva a jogszabály visszamenőleges alkalmazását jelenti, amely a visszaható hatály alkotmányos tilalmával nem összeegyeztethető.

Prof. dr. Jakab András: Jogszabályok érvényessége, hatálya és alkalmazhatósága tanulmányában a kérdést részletesen elemzi. E körben egyértelműen fogalmazhatunk Jakab András szavaival: „A visszaható hatállyal kapcsolatban felmerülő legkézenfekvőbb probléma, hogy a címzettek nem tudhatták cselekvésük pillanatában a jogszabályhoz igazítani cselekvésüket, hiszen nem tudták mihez kell azt igazítaniuk.” Ennek megfelelően mondta ki a 28/1993. (IV. 30.) AB határozat, hogy az Alkotmány 2. § (1) bek. [jogállamiság] értelmében a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé. Nem alkotmányellenes tehát a visszaható hatályú jogszabály, ha az az egyént az állammal szemben kedvezőbb helyzetbe hozza.” – Ebből viszont az következik argumentum a contrario, hogy minden más esetben a visszaható hatály akár anyagi jogi, akár eljárásjogi értelemben nézzük alkotmányellenes, azaz a Kúriai ítélet feltétele, amely 1990-re és 1995-re vonatkozik, a visszaható hatály tilalmába ütközik.

...

„azonnali hatálynak nevezik, amikor a jogszabály egy a hatálybalépés időpontjában kialakuló tényállás létrejövetelét, joghatását vagy megszűnését szabályozza a régi jogszabálytól eltérően. Ebbe az esetbe tartozik, amikor a hatálybalépés előtti tényeknek az új jogszabály hatálybalépése utáni jogkövetkezményeit módosítja. Valójában itt is visszaható hatályról van szó: az új jogszabály ugyanis a hatálybalépése előtti tényekre (is) vonatkozik.” E körben tehát ismét alkotmányosan megengedhetetlen az ilyen jogalkalmazás. A Kúria ítéleti jogalkalmazás tehát tárgyi ügyben a múltban történő eseményekre vonatkozik, azaz anyagi jogi visszaható hatályt jelent, ami tilos.

Fentiekből egyenesen következik, hogy a Kúriai állásponttal szemben a kereset jogalapját képező takarékettkönyveket és jogszabályokat a jogalkotási törvénnyel összhangban azon időállapotban kell vizsgálni a visszaható hatály alkotmányos tilalma okán, amely időállapotban az örökhatályú kedvezményezett jelöléseket megtette és én ez alapján a tulajdonjogom megszerzésében alappal bízhattam és a józan ész alapján azt el is várhattam

A fentiek alapján tehát a tulajdonjogom sürgősen, törvényben előre nem meghatározott feltétel alapján korlátozására került sor. Ugyanakkor a döntések meghozatala során elkövetett indokolásbeli mulasztások, bizonyítási indítványok figyelmen kívül hagyásával, valamint kényszerű pertársként méltánytalan mennyiségű és összegű perköltség megfizetésével, amely alól felperesek egyebekben mentességet élveztek sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított jogom is. A bíróságok kategorikusan kizárták okirati bizonyítási indítványomat I. alperes oldaláról, nem teremtve lehetőséget tanúbizonyítási indítványaim megtételére. Márpedig ha a tárgybeli takarékettkönyvekhez minden lényeges paraméterében hasonló esetek már történtek korábban, akkor azok jogi megítélése nem hagyható figyelmen kívül: a hasonlóságot, illetve a különbséget ki kell mutatni, különben az ügyek tisztességes módon való intézésének joga kiüresedne. A jogegyenlőség legalapvetőbb jelentése az, hogy a hasonló eseteket hasonlóan kell, és csak a különbözőket szabad különbözőképpen megítélni.

E körben egyebekben sérül a fegyverek egyenlőségének az elve is, ugyanis a felperesi oldal annak ellenére részesült jelentős költségkedvezményben, hogy jelentős hagyatékhöz jutottak, míg az én igényérvényesítem az előre nem látott feltétel okán is milliós nagyságrendű kötelezettséget jelentett, ráadásul a felperesek költségkedvezményük okán gyakorlatilag ingyen perelhettek, pervesztességük esetén is komoly kedvezményekben részesülve, míg alperesi oldal semmilyen kedvezménnyel sem élhetett.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva előadom:

A fentiek összegzését követően rögzítem, hogy a Pp. alapján további jogorvoslati lehetőségem nincs, a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott döntést.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Nyilatkozom a fentiek szerint, hogy felülvizsgálati eljárás nincs az ügyben, ahogyan perújítás, vagy egyéb jogorvoslati eljárás sincs.

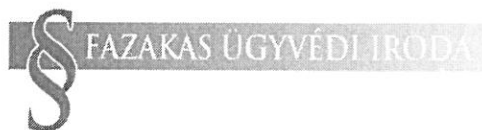
Mindezen ténybeli és jogi indokolás alapján tisztelettel kérem az alaptalan és alaptörvény ellenes felülvizsgálati ítélet megsemmisítését és ennek megfelelő határozat meghozatalát!

Budapest, 2017. február 06.

Tisztelettel:

Holló Sándorné
képviselőként:

Dr. Fazakas Zoltán József
irodavezető ügyvéd

Mellékletek:

- az elsőfokú ítélet
  - a másodfokú ítélet
  - a Kúria ítélete
  - ügyvédi meghatalmazás
  - nyilatkozat a személyes adatok kezeléséről
-